

dragende og henstille, at Forarbejderne fremmes saa meget som muligt, og at Broen ikke blot bliver en Jernbanebro, men ogsaa en Færdselsbro. Der er ingen Tvivl om, at det vil blive et Aktiv, som vil kunne forrente sig. Efter mit Kendskab til Forholdene der — og jeg kender ikke saa lidt til dem — er det paatrængende nødvendigt, at der sker en Forandring, hvis Trafikken ikke skal gaa ud af Statsbanernes Hænder. Der er allerede nu en privat Færge, som besørger en meget stor Del af Trafikken mellem Fyn og Jylland, og det er let forstaaeligt, at Befolkningen benytter denne private Færge fremfor Statsbanernes, da Afgiften kun er det halve, nemlig 25 Øre pr. Tur mod 50 Øre paa Statsbanernes Færge. Dette Forhold, som vil tiltage, kan Statsbanerne ikke være tjent med, og en Ændring maa tages under Overvejelse. Jeger klar over at det er uheldigt at belaste Staten med yderligere Laan, men her er et Tilfælde, hvor et Laan vilde være forsvarligt; det vilde ikke blot kunne forrente sig, men ogsaa kunne hvile i sig selv ved en passende Afgift, saavel af Automobileer som af anden Færdsel. Jeg henstiller, at Andragendet fra de 425 Handelsforeninger bliver taget under velvillig Overvejelse i Ministeriet.

Jeg takker den højtærede Kirkeminister for det foreslaaede Tilskud til en Kirke i Gerskov i Nord-Fyn. Beboerne har indsamlet et ret betydeligt Beløb, og nu er der paa Finanslovsforslaget opført 20 000 Kr., som jeg haaber, Rigsdagen vil bevilge og derved imødekomme et gennem mange Aar nærret Ønske hos Beboerne i denne afsidesliggende Egn.

For ikke saa lang Tid siden saa man en Notits i Aviserne, som gik saa godt som hele Landet over, om, at der fra en Kirke i Jylland, den gamle Nørlund Kirke, var blevet fjernet 18 Kister, som var opbevaret i et Kapel, og som, efter at en fra Nationalmuseet udsendt Mand havde pillet Skjolde og Mærker af dem, var nedsat i en stor Fællesgrav udenfor Kirken. Det var en gammel Adelsslægt, som fik denne haarde Medfart. Man kan vistnok, uden at være ubillig, sige, at der i de senere Aar er faret ret haardt frem imod de danske Adelsslægter, som lever. Det faar nu være, de faar værge sig, som de kan bedst, men her — og det er ikke det eneste Tilfælde, der er ogsaa paa Fyn sket det samme i adskillige Kirker —, her forekommer det mig, at man er faret for haardt frem imod de døde. Det kan ikke nægtes, at de Mænd og Kvinder, der hviler der, i sin Tid har betydet meget for vort Land, og har været med til at bære vort

Land i de svundne Aarhundreder, og at de, naar de i sin Tid indrettede et Kapel, hvor de og deres Slægt ønskede at sove deres sidste Søvn, havde Grund til at vente, at Gravfreden vilde blive respekteret ogsaa af de kommende Slægter. Nu ved jeg godt, det tvivler jeg slet ikke om, at alle Lovens Paragraffer er blevet overholdt; det har sikkert været bekendtgjort i Statstidende, at de, der ønskede at protestere mod, at Kisterne blev flyttet, maatte melde sig inden 12 Uger. Men hertil er at bemærke, at de, der vilde protestere, er tavse i Øjeblikket, og en tavs Mand kan ikke føre noget Forsvar for sig selv, og derfor har jeg gerne villet tale disse forsvarsløses, disse værge-løses Sag. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Kirkeminister, at en saadan Flytning af Kister fra Gravkapper kun maa ske i alleryderste Nødtilfælde. Det drejede sig vist i dette Tilfælde om, at Gravkappellet skulde benyttes til et Ligkapel; et andet Sted ved jeg, man har indrettet et Gravkapel til et Sakristi, og et Sted har man indrettet det til Kulhus, altsammen meget gode Ting, men saa fattige er vore Menigheder Landet over nu ikke, at de ikke meget godt kunde bygge sig et Ligkapel eller opføre et Kulhus, naar noget saadant er nødvendigt, uden at behøve at gaa Fortidens Slægter saa nær, som jeg synes man har gjort i dette Tilfælde. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Kirkeminister, at man kun i alleryderste Nødtilfælde benytter sig af den i Loven givne Ret til at fjerne Kisterne fra disse gamle Gravkapper.

Saa er der et Spørgsmaal, jeg gerne vilde rette til den højtærede Indenrigsminister, angaaende det Lovforslag, der nu er forelagt til Revision om Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. Det er en Lov, som har vakt megen Utilfredshed ud over Landet, og den Maade, hvorpaa den praktiseres, har ogsaa i mange Tilfælde været uheldig. Der er en Sætning i en af Paragrafferne, der siger, at for den Arbejder, der er antaget for et Aar, svares der ingen Afgift, men der er føjet et lille Ord til i Parentes, nemlig Ordet „Tyende“, og det synes, som om man i Administrationen har gjort dette Ord til det afgørende og ikke dette, at vedkommende Arbejder er antaget for et Aar, og at altsaa Arbejdsgiveren er sin egen Assurandør. Jeg paatalte det i Fjor, og jeg vil gerne gøre det igen i Aar. Jeg har fra en Arbejdsgiver paa Fyn, nemlig Baron Berner-Schilden-Holsten paa Langesø, faaet nogle Papirer, som viser, hvorledes dette Ord „Tyende“ benyttes. Det drejer sig om Bidrag til Arbejds-løs-